

ΑΠΟΚΛΙΝΟΥΣΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Γεώργιος Πουκαμισάς¹

Βρέθηκα την Τετάρτη, 13 Δεκεμβρίου στον Πειραιά, στην παρουσίαση του βιβλίου των Πλατιά-Κολιόπουλου «50 κανόνες Στρατηγικής στις ελληνο-τουρκικές σχέσεις»(2023) που αποτελεί εξειδίκευση για τα παρ ημίν του σημαντικού έργου των ιδίων, «Η Τέχνη της Στρατηγικής» (2021). Επρόκειτο για ένα λουτρό ρεαλισμού στη σφαίρα της εξωτερικής πολιτικής και των διακρατικών σχέσεων. Μεταξύ εκείνων που παρουσίασαν το βιβλίο ήταν ο πρώην ΓΥΠΕΞ Πρέσβυς ε.τ. Γ.Γεννηματάς.

Την επομένη, Πέμπτη 14 Δεκεμβρίου, επίσης καλεσμένος, παρακολούθησα στο κέντρο της Αθήνας, παρουσίαση βιβλίων του καθηγητή Πρεβελάκη, με πίο πρόσφατο το, μέχρι νεωτέρας οριστικό για τις απόψεις του, «Τα Ξύλινα Τείχη» (2020). Μίλησε και ο Υπουργός Παιδείας κ. Πιερρακάκης.

Αντίθετες αντιλήψεις διατρέχουν τα δύο παραπάνω βιβλία. Στην περίπτωση του βιβλίου των Πλατιά-Κολιόπουλου είναι εναργής ο προβληματισμός και η ανησυχία των συγγραφέων πως θα ανορθώσουμε την οικονομία, την Παιδεία, την αμυντική παρασκευή, ώστε, μέχρι να επανέλθει η πατρίδα μας σε ένα βιώσιμο δημογραφικό κύκλο, να ισορροπήσουμε με ισχύ και συμμαχίες την τεχνικώς σύσπονδη στο ΝΑΤΟ Τουρκία και να διαφεντέψουμε τις θάλασσές μας από τις οποίες εργάζεται να μας εξώσει η ηπειρωτική αυτή χώρα.

Από την άλλη πλευρά, διαπίστωσα ότι ο κ. Πρεβελάκης, -ο οποίος το 2019, μάλιστα πριν το γνωστό τουρκο-λιβυκό μνημόνιο, ορθώς επεσήμαινε τον κίνδυνο για την χώρα μας από την στροφή της Αγκυρας προς την θάλασσα και την ανοικτή Μεσόγειο-, εξελίσσοντας γνωστές ιδέες του, ομιλεί για την γεωπολιτική των δικτύων. Θέτει στο πλαίσιο αυτό σε ίση μοίρα - και αυτό είναι το περίεργο - την Διασπορά με το έθνος-κράτος Ελλάς, ως εάν η Διασπορά δύναται να επιζήσει αφ εαυτής ερήμην της Ελλάδος και ανεξαρτήτως της τύχης του ελλαδικού κράτους. Παρακάτω, ο κ. Πρεβελάκης μας καλεί να βλέπουμε επέκεινα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως σε αναζήτηση συμμαχών, βάθρων και βατήρων επιβίωσης, ορθώς, εάν και εφόσον υπονοεί ότι πρέπει ελλόγως να εμπλουτίσουμε τα δίκτυα συμπράξεων και εταιρικών σχέσεων πέραν της ατλαντικής κοινότητας, ανοιγόμενοι προς χώρες όπως είναι λ.χ, η Αίγυπτος στον νότο, η Ινδία, αλλά και οι γίγαντες της Ευρασίας. Δεν συμφωνώ με την άποψη ότι ο Πρεβελάκης είναι κεκαλυμμένα υποχωρητικός έναντι της Τουρκίας, ότι προσχωρεί προς τις θεωρίες του μακαρίτη Δημήτρη Κιτσιίκη περί ενδιάμεσου γεωπολιτικού χώρου, με την Ελλάδα στον ρόλο του ελάσσονος εταίρου της Τουρκίας ηη ότι μέσα από την προβολή της σημασίας των Εκκλησιών και δη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αποδέχεται την αφυδάτωση του κράτους του 1821 χάριν εντάξεως σε μία υπερκρατική δομή με έδρα την Κωνσταντινούπολη ηη την Αγκυρα. Δεν έχει, θεωρώ, μολυνθεί ο Πρεβελάκης από τον ιό του ντεφαιτισμού, της ηττοπάθειας των Γάλλων του 1939/40,

¹ Πρέσβυς ε.τ., Δρ Πανεπιστημίου Αιγαίου, Πρόεδρος Ελληνικής Εταιρείας Γεωγραφικών Μελετών Ο ΣΤΡΑΒΩΝ.

αλλά ευελπιστώ αντιθέτως ότι εις ήχον πλάγιον επιδιώκει να συμβάλει στην αφύπνιση και συνειδητοποίηση υπαρξιακών για το έθνος προκλήσεων.

Καλόν είναι όμως να το δείξει καθαρά, ώστε να αποφεύγονται οι παρεξηγήσεις.